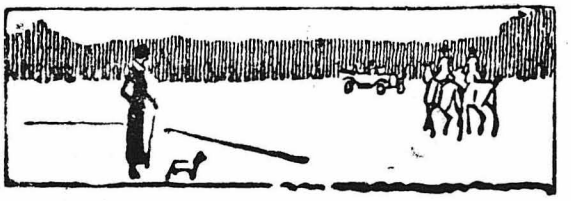

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΦΟΣΙΩΣΕΩΣ

ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ... ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ ΜΑΖΥ ΤΟΥ!...

Κατά τά μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, τὸ Ἀλγέριον ἦταν, ὡς γνωστόν, ὁρμητήριον φοβερῶν πειρατῶν. Ὁ Λουδοβίκος 14ος ἐπανειλημμένως ἐπροσπάθησε νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἢ νὰ καθυποτάξῃ τοὺς πειρατὰς αὐτούς, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Τέλος ἀπεφάσισε κι' ἔστειλε στοὺς πειρατὰς ἀντιπροσώπους του γιὰ νὰ συζητήσουν μαζί του καὶ νὰ τοὺς πείσουν νὰ γίνουν φίλοι τῆς Γαλλίας. Οἱ βάρβαροι ὅμως πειραταί, συνέλαβαν τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀποστολῆς Ντυκὲν καὶ τὸν ἐφόνευσαν δένοντάς τον στὴν μπούκα ἑνὸς κανονιοῦ. Τὴν αὐτὴ τύχη ὑπέστησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι γάλλοι αἰχμάλωτοι, ποὺχαν πέσει στὰ χέρια τους. Τοὺς ἔδεσαν κι' αὐτοὺς στὶς μπούκες τῶν κανονιῶν, καὶ τὰ μέλη τους διεσκορπίσθησαν φθάνοντας μέχρι τῶν γαλλικῶν καραβῶν.

Μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων συγκατελέγετο καὶ ὁ κ. ντὲ Σουαζέλ. Τὸν ἔδεσαν κι' αὐτὸν σ' ἕνα κανόνι, καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τοῦ βάλουν φωτιά, ὅταν ἕνας Ἀλγερῖνος,ὁ ὁποῖος εἶχε συλληφθῆ κάποτε αἰχμάλωτος τῶν Γάλλων καὶ εἶχε εὐεργετηθῆ ἀπὸ τὸν κ. ντὲ Σουαζέλ, τὸν ἀνεγνώρισε. Ὡρμησε λοιπὸν μὲς ἀπ' τὸ πλῆθος, ἀνάφερε μὲ λίγα λόγια στοὺς συμπατριώτας του τὶς εὐεργεσίες ποὺ τοῦ εἶχε κάμει ὁ γάλλος αἰχμάλωτος, καὶ ζήτησε νὰ τοῦ ἀπονεμηθῆ χάρις.

Βλέποντας ὅμως ὅτι δὲν κατώρθωνε τίποτα, ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὸν αἰχμάλω ο, καὶ εἶπε στὸν καν νιέρη :

— Πυροβόλησε ! Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ σώσω τὸν εὐεργέτη μου, ἂς μοῦ μείνῃ τοὐλάγιστον ἡ παρηγοριὰ ὅτι πεθαίνω μαζὶ του !...

Ὁ Ντέοῦς (Ἤγεμὼν) τῆς Ἀλγερίας, ὁ ὁποῖος παρευρίσκετο στὴ σκηνὴ αὐτή, συνεκινήθη τόσον, ὥστε χάρισε τὴ ζωὴ τοῦ αἰχμαλώτου.

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΤΑ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ ΣΚΕΥΗ

Οἱ ἀρχαῖοι ἕλληνες μ' ὅλο τὸ μεγάλο πολιτισμὸ τους ἔτρωγαν μὲ τὰ δάχτυλά τους. Ὁ Πλούταρχος, μάλιστα, ἀφῆκε καὶ λεπτομερεῖς κανόνας γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μπορεῖ νὰ τρωγῇ κανεὶς εὐπρόσωπα μὲ τὰ δάχτυλα.

Καὶ στὸν μεσαίωνα ἀκόμα ὅλος ὁ κόσμος ἔτρωγε μὲ τὰ δάχτυλα.

Ἐπὶ τέλους κατὰ τὸ 1250 ἄρχισαν νὰ τρώγουν τὶς στερεὲς τροφὲς μέ... δυὸ μικρὰ, αἰχμηρὰ κομμάτια ξύλου.

Σὲ λίγα χρόνια οἱ χρυσοχόοι κατασκεύασαν τὰ πρῶτα πηρούνια γιὰ τοὺς βασιλεῖς.

Εἶνε μάλιστα ἱστορικῶς ἐξακριβωμένο, ὅτι στὰ 1300 ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος 2ος εἶχε τρία χρυσᾶ πηρούνια γιά... τὰ μῆλα καὶ τὸ τηγανητὸ τυρί !

Στὴ Γαλλία ἀναφέρεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πηροῦνι σὲ μιὰ καταγραφὴ τῶν χρυσαφικῶν τοῦ βασιλέως Καρόλου 5ου στὰ 1379.

Ἡ χρῆσις τοῦ πηρουνιοῦ, τοῦ μαχαιριοῦ καὶ τοῦ κουταλιοῦ ἐγενικεύθηκε ἐπὶ τέλους στὸν 17ον αἰῶνα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ποτήρια, αὐτὰ ἐγίνοντο στὴν ἀρχὴ ἀπὸ ξύλο κι' ἔπειτα ἀπὸ κασσίτερο. Μόνο στὸν 15ον αἰῶνα οἱ Βενετσιάνοι κατεσκεύασαν τὰ πρῶτα κρυστάλλινα ποτήρια.

Ἡ αὐγοθῆκες ἐφάνησαν στὸν 15ον αἰῶνα καὶ τὴν ἴδιαν ἐποχὴ ἐφάνηκε καὶ ἡ σαλιέρα. Αὐτήν, ὅμως, τὴν μετεχειρίζοντο μόνο οἱ εὐγενεῖς, γιατὶ στὴν ἀρχὴ κατασκευαζότανε ἀπὸ χρυσάφι.

ρὸ καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του ἐτούρκευε.

Ὁ καταχθόνιος ἱερονκῆρυξ Βανῆς μεταχειρίστηκε τὸ Σαμπαθάη ὡς ὄργανο γιὰ νὰ προσηλυτίσῃ στὸ Μωαμεθανισμὸ καὶ ἄλλους Ἰουδαίους. Καὶ ἔτσι ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἀπὸ Μεσσίας κατήντησε... *μεσίτης* ἀλλαξοπιστίας ! Γιὰ νὰ καταφέρῃ δὲ εὐκολώτερα τὴ δουλειὰ αὐτή, ὁ Σαμπαθάης ἐξακολουθοῦσε νὰ συχνάζῃ στὶς συναγωγὲς κι νὰ ὑποκρίνεται ὅτι στὰ κρυφὰ—δηλ. κατὰ συνείδησι—μένει Ἑβραῖος καὶ Μεσσίας, λέγοντας ὅτι δὲν ἦρθε ἀκόμη τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου νὰ φανῇ ἡ δύναμίς του. Ὁ Δωσίθεος προσθέτει καὶ τοῦτο : «*Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἑβραίων ἵνα λάβωσι σπέρμα ἅγιον ἐξ αὐτοῦ, προσέφεραν καθ' ἑκάστην τὰς θυγατέρας των εἰς φθοράν*» !

Ὁ Σαμπαθάης ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται γιὰ τὰ προσηλυτιστικὰ σχέδια τῶν Τούρκων. Ὅταν πειὰ ὁ Σεϊχης Βανῆς εἶδε ὅτι ὁ ψευτομεσσίας αὐτὸς τοῦ ἦταν ἄχρηστος τὸν ἐξώρισε στὴν Κορώνη τῆς Πελοποννήσου, ὅπου καὶ πέθανε φτωχὸς καὶ δυστυχισμένος, στὰ 1686.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ κ. ΦΡ. ΒΙΡΒΙΛΗ

Ο ΗΡΩΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Ὁ σεβαστὸς καὶ διακεκριμένος δημοσιογράφος κ. Φραγκίσκος Βιρβίλης μᾶς ἀπέστειλε τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν σχετικως μ' ὅσα ἔγραφε προχθὲς στὸ «Μπουκέτο» περὶ τοῦ ἥρωος Βελισσαρίου παλαιοῦ ἐπίσης συνεργάτης μας. Δημοσιεύουμε εὐχαρίστως τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Βιρβίλη, ἐκφράζοντες συγχρόνως τὴν εὐγνωμοσύνην μας γιὰ τὰ καλά του λόγια ὑπὲρ τοῦ «Μπουκέτου».

Τὸ «Μπουκέτο» τὸ θεωρεῖ τιμήν του νὰ διαβάζεται ἀπὸ δημοσιογράφους ὡς ὁ κ. Βιρβίλης, ἀπὸ λογίους ὡς ὁ κ. Παλαμᾶς, ὁ κ. Μωραϊτίνης κ. ἄ.

Ἀγαπητὸ Μπουκέτο,

Κρατῶντας τὸ τελευταῖο σου καὶ γεμᾶτο ἀπὸ πλούσιο καὶ ἐκλεκτὸ ὑλικὸ φύλλο,ἦλθε εἰς τὸ γραφεῖο μου ὁ ἔγγονός μου ποὺ μόλις τὸ εἶχε ἀγοράσει—τὸ περιμένει μὲ ἀγωνία κάθε Δευτέρα—καὶ μοῦ λέγει :

— Διαβάστε αὐτὸ ἐδῶ !

Ἦταν ἡ στήλη τῶν πολεμικῶν ἀνεκδότων τοῦ ἀθανάτου Βελισσαρίου,ὅπου ἀναφέρει καὶ τ' ὄνομά μου ὁ συντάκτης σας.

— Μὰ ποῦ τὸ ξεύρει αὐτό, παπποῦ, τὸ «Μπουκέτο» ; μ' ἐρωτᾶ ὁ ἔγγονος.

— Ἔ ! φίλε μου,ὁ τύπος ὅλα τὰ ξέρει.

Τὸ ἐδιάβασα καὶ ἀνεστήθη εἰς τὴν ψυχή μου κόσμος ὁλόκληρος τοῦ παρελθόντος μὲ τὸν ἀλησμόνητον Γιάγκον, ὅπως ἤθελε νὰ τὸν ὀνομαζουν οἱ φίλοι του, ὁ ἀπέριττος,ὁ ἁγνός, ὁ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἄψογος καὶ τέλειος αὐτὸς ἥρως.

Μίαν φορὰν τὸν εἶπα : «Κύριε ταγματάρχα» καὶ μοῦ ἀπήντησε μὲ κάποιον ζωηρὸν τόνον :

— Ἐὰν μοῦ τὸ ξαναπῇς θὰ μοῦ κακοφανῇ καὶ θὰ σὲ λέγω καὶ ἐγὼ «Κυριε δημοσιογράφε» ἢ«Κύριε δικηγόρε»,ἀλλὰ τότε τὶ γίνεται ἡ φιλία μας ;

Ἀνεκδιήγητα εἶνε τὰ τοῦ ἀλησμονήτου αὐτοῦ ἥρωος ἐπεισόδια καὶ περιστατικά. Δὲν ἦτο μόνον ἰδανικος τύπος στρατιώτου, ἀλλὰ καὶ πολίτου καὶ Ἕλληνος καὶ ἀνθρώπου. Ψυχὴ ἀρχαϊκὴ καὶ νοῦς καλλιεργημένος. Κανὲν στρατιωτικὸν σύγγραμμα δὲν τοῦ ἔλειπε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη εἰς Γαλλικὴν ἢ Γερμανικήν, τὶς ὁποῖες ἐγνώριζε κάλλιστα καὶ μάλιστα τὴν τελευταίαν ποὺ τὴν εἶχε μάθει εἰς τὴν Ρουμανίαν, ὅπου ἔζησε πολλὸ ἔτη τῆς νεανικῆς του ἡλικίας. Πατριώτης θερμός, φιλοδοξία ἀνήσυχος καὶ κοχλάζουσα.

Τὰ πολεμικὰ κατορθώματα τοῦ Βελισσαρίου συνεχίζονται ὡς τὰ 1912 καὶ 1913, ἀρχίζουν ὅμως ἀπὸ τὰ 1897. Ἦτο τότε ἀνθυπολοχαγὸς καὶ εὑρίσκετο εἰς μίαν προχωρημένην θέσιν τῆς Μελούνας, ὅταν ἤρχισεν ὁ ἀσεῖος αὐτὸς πόλεμος. Εἶχε μίαν διμοιρίαν ὑπὸ τὰς διαταγάς του ὁ Βελισσαρίου καὶ ἐπολέμησεν ὅπως αὐτὸς ἤξευρε. Ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του μαχόμενος, ἐνῷ ὅλος ὁ στρατὸς εἶχε ὑποχωρήσει. Εἰδοποιήθη νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον, ἀλλ' αὐτὸς ὄχι μόνον δὲν ὑπήκουσε ἀλλὰ καὶ ἐζήτησε ἀνακατάληψιν τῶν ἐγκαταλειφθησῶν θέσεων, διότι καίτοι παρῆλθον 24 ὧραι ἀφ' ὅτου ἡ ὑποχώρησις διετάχθη, αὐτὸς δὲν εἶδε τὸν ἐχθρὸν προελαύνοντα.

Ἡ διαγωγή του αὐτὴ ἐθεωρήθη ὡς ἀνυποταξία, ὡς παραβίασις πειθαρχίας κ.λ.π. καὶ ὁ Βελισσαρίου ἐπὶ ἔτη ἐσύρετο εἰς τὰ στρατοδικεῖα, ἐνοχλούμενος καὶ ποτὲ μὴ δικαζόμενος δι' εὐνοήτους λόγους... Ἐξέδιδα τότε τὸν «Νεολόγον τῆς Κ]πόλεως» καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζω οὔτε ἐξ ὄψεως τὸν Βελισσαρίου,ἔγραψα ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμπνεόμενος ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐναντίον τοῦ κατηγορητήριον.

Μετὰ χρόνον ἀρκετὸν ἕναις ἀξιωματικὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ποὺ κατηρχόμην, ἀποσπασθεὶς τοῦ συντρόφου του, ἤδη ἀποστράτου ὑποστρατηγοῦ, σπεύδει καὶ μοῦ τείνει τὴν χεῖρα λέγων :

— Κύριε Βιρβίλη, εἶμαι ὁ Βελισσαρίου.

Ἔκτοτε μιὰ στενὴ φιλία μᾶς συνέδεσε καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὑπῆρξε ἀπὸ τὰς ὡρωτέρας τοῦ βίου μου, διότι ἦτο ἀνεκτίμητος ἄνθρωπος ὁ Βελισσαρίου.

Τὶς χέδια ἐθνικὰ δὲν ἐπλάσαμε μαζὶ καὶ ποῖον ἀγῶνα πατριωτικὸν, κοινωνικὸν δὲν συνεμερίσθημεν ;Ἔχω ἀκόμη τὸ πρωτότυπον τῆς προτάσεως ποὺ ὑπεβαλαμεν ἀπὸ κοινοῦ πρὶν ὁ ἀείμνηστος Μελᾶς μεταβῇ εἰς Μακεδονίαν,ζητοῦντες τὴν ὀργάνωσιν μιᾶς ἀμύνης ἐνόπλου τῶν ἐθνικῶν μας ἐκεῖ δικαίων.Ἡ πρότασίς μας αὐτὴ δὲν ἐγένετο δεκτὴ τότε, ὅτι ἦτον ὅμως ἐπιβεβλημένη, ἀπεδείχθη μὲ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Μακεδονικοῦ μας Κομιτάτου μετά τινα ἔτη. Ὁ Βελισσαρίου, ὅστις ἦτο τότε λοχαγὸς ἐζήτησε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν ἐκείνην ἀλλὰ νὰ τοῦ ἀνατεθῇ ἡ ἀρχηγία ὅλων τῶν σωμάτων,διότι ἦτο ἀνώτερος κατὰ βαθμόν, πρᾶγμα δίκαιον καὶ λογικόν, δύσκολον ὅμως μὲ τὰ σχέδια τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς.

Ὁ στενώτατος δεσμός μας διεσπάσθη μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Γουδί, εἰς τὴν ὁποίαν ἀμφότεροι ἐλάβαμεν ἐνεργότατον μέρος. Ἀπουσίασα ἐξ Ἀθηνῶν κατόπιν ὡς Νομάρχης, ὁ δὲ Βελισσαρίου ἐπὶ τέλους εἶδε τὴν φλέγουσαν ἐπιθυμίαν του πληρουμένην μὲ τὸν πόλεμον τοῦ 1912 1913. Ἐκεῖ ἔλαβε τὸ ἔνδοξον στάδιον τῆς φλογερᾶς ψυχῆς του.Ἐὰν ἔζη,ἀναμφισβητήτως θὰ ἦτο ὁ καλύτερος τῶν στρατηγῶν μας.

Ἡ τελευταία ψυχική μὲ αὐτὸν συντροφιά μου ἦτο εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. Μιὰ εὐγενὴς καὶ ἁβρὰ πρωτοβουλία ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ «ταγματάρχου Βελισσαρίου» εἰς μίαν τῶν ὁδῶν της, ὅπου ἦτο ἡ οἰκία ποὺ κατώκουν. Ἡ πινακὶς εἶχε τεθῇ ἀκριβῶς ἔξω τοῦ δωματίου μου κατὰ εὐτυχῆ σύμπτωσιν· βλέπον δὲ αὐτὴν ἐπεκοινώνουν ἡμέραν καὶ νύκτα μὲ τὸν ἀλησμόνητον αὐτὸν ἥρωα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάμνησις ἦτο καὶ εἶνε δι' ἐμὲ ἡ πλέον θεσπεσία μουσική.

Φ. Βιρβίλης